

WAGON WISDOM

he sent the following: ten he-donkeys laden with the best of Egypt and ten she-donkeys laden with grain, bread, and food for his father for the journey. ²⁴ And he sent off his brothers, and they went. He said to them, "Do not become agitated on the way."

²⁵ They went up from Egypt and came to the land of Canaan to Jacob their father. ²⁶ And they told him, saying, "Joseph is still alive," also that he is ruler over all the land of Egypt; but his heart rejected it, for he could not believe them. ²⁷ However, when they related to him all the words that Joseph had spoken to them, and he saw the wagons that Joseph had sent to transport him, then the spirit of their father Jacob was revived.

²⁸ And Israel said, "How great! My son Joseph still lives! I shall go and see him before I die."

2 Outlets ; Insight in Left.

From this verse it would seem that Yosef sent the wagons to Yaakov. And indeed the Midrash relates that Yosef used the wagons to remind Yaakov of the last topic they were learning when he left home that fateful day twenty-two years previously — *eglah arufah* — the calf that is beheaded by the elders of the city closest to where a murdered body is found without any clues pointing to the murderer. The word *עגלה*, (calf), is hinted to in *עגלה*, (wagon).

3 Parashat Shofetim ch. 20
⁶ All the elders of that city, who are closest to the corpse, shall wash their hands over the heifer that was axed in the valley. ⁷ They shall speak up and say, "Our hands have not spilled this blood, and our eyes did not see. ⁸ Atone for Your people Israel that You have redeemed, O HASHEM: Do not place innocent blood in the midst of Your people Israel!" Then the blood shall be atoned for them.
⁹ But you shall remove the innocent blood from your midst when you do what is upright in the eyes of HASHEM.

שלח רמו ליעקב פרשת עגלה ערופה שהזקנים
 אומרים (שופטים כא, ז) "ידינו לא שפכו את
 הדם הזה" ולכן "כפר לעמך ישראל וגוי ונכפר
 להם הדם", וכמו כן בבניו שמתוודים על העון
 שבידם ושבים בלב שלם על הכתונת הטבולה
 בדם "כפר לעמך ישראל וגוי ונכפר להם
 הדם" ואז נתפייס יעקב "ותחי רוח יעקב
 אביהם".

7 ³ Now Israel

loved Joseph more than all his sons since he was a child of his old age, and he made him

Argah). Alternatively, Joseph was a wise son to him [following the Talmudic dictum that the word וְזָקֵן is a contraction of וְזָקֵן שֶׁקָּנָה חֵכְמָה, one who acquired wisdom]. Whatever Jacob learned in the Academy of Shem and Eber during his fourteen years there he transmitted to Joseph (Rashi quoting Onkelos).
 Before Jacob went to the home of Laban, he studied the Torah of exile at the Academy of Shem and Eber (see commentary to 28:10). Jacob knew that Joseph was destined to be exiled [although he did not know exactly how and where this would happen], and this was why he singled out Joseph to be taught the lesson of Shem and Eber: It was because of this teaching that Joseph could emerge from his solitary exile of twenty-two years in Egypt, just as Jacob had been unscathed by his years with Laban (R' Yaakov Kamenetsky).

4

7. ידיו לא שפכו את הדם הזה — Our hands have not spilled us blood. This declaration seems almost ludicrous: Did anyone suspect the elders of murder? They mean to say that they did not know of the traveler and had no part in allowing him to go on his lonely way without food or escort (Rashi). If they had been guilty of such neglect, they would have had blood on their hands — such is the responsibility of leaders to refine the behavior of their followers. According to Sforno, the elders meant to say that they did not permit a known murderer to roam the land.

5 וְעַתָּה יְבִיר פְּרִשָּׁה צְדָקָה

הנה בתחלה לא האמין להם היות שאמרו
 רק "עוד יוסף חי", והעלימו ממנו ענין
 המכירה, וא"כ עוד לא נעקר הדבר שקר של
 (וישב לו, לב"ג) "הכר נא הכתונת בנד וגוי
 טרוף טרוף יוסף", וכמאמר רבי שמעון (אבות
 דר"י סוף פרק ל) כך עונש של בדאי [שקרן]
 שאפילו דובר אמת אין שומעין לו שכן מצינו
 בבניו של יעקב שכיוזו לאביהם בתחלה
 האמין להם שנאמר "ויקחו את כתונת יוסף
 וישחטו שעיר עזים" וכתוב "ויכירה ויאמר
 כתונת בני" אבל באחרונה אע"פ שדברו אמת
 לפניו לא האמין להם שנאמר "ויגידו לו לאמר
 עוד יוסף חי ויג לבו כי לא האמין להם",
 עכ"ל. (ועי' ב"ר פרשה צ"ד, ג.)

ואז הבינו שבטי ייה שבליטוי פשעיהם לא
 יצליחו, והעצה היחידה לפנייהם היא לספר לו
 כל ענין המכירה ולבקש סליחה ומחילה, אז
 "וידברו אליו את כל דברי יוסף" שאמר
 (פסוק ד) "אני יוסף אחיכם אשר מכרתם
 אותי מצרימה" ואז האמין להם.

ובזה יתפרש מה שאמרו רז"ל (בבבאשית
 רבה שם) על הפסוק "וירא את העגלות אשר
 שלח יוסף", אמר להם אם יאמין לכם הרי
 מוטב ואם לאו אתם אומרים לו בשעה
 שפרשתי ממך לא בפרשת עגלה ערופה הייתי
 עוסק הרי"ד "וירא את העגלות ותחי רוח", פי
 שיוסף אמר להם שיוספרו אל יעקב כל
 השתלשלות הדברים ויבקשו חנינה, ועל זה

9 To kindle a Soul - R. Kellerman - pg 19-5

This is the Torah approach to education... Only one who has learned to bring forth his own potential can succeed in helping other children and students draw forth their latent greatness.

Now, it seems that this was the most fundamental lesson I learned throughout my investigation. Great parenting and teaching require great parents and teachers – people who are themselves truly great human beings. No amount of pedagogic technique or psychological insight will substitute. One must not only struggle to teach others; one must struggle to educate oneself. Only when we pursue nobility is there hope for uplifting our children and students too.

Why must parents and teachers pursue nobility? Not just because refined people, by virtue of their interpersonal skills, communicate more effectively; and not just because students are more intellectually and emotionally open to educators whom they respect. Both points are true, but the Jewish tradition has something more profound in mind. One of the mystical underpinnings of human transformation is the profound principle: Human greatness is passed like a flame from one candle to another.

ii We cannot give to others what we ourselves fail to possess. We must ignite our own growth process before we can pass the torch to others. Child raising thus becomes a task that begins long before children arrive and is conducted as much in their absence as their presence. It is the all-consuming process of firing up our own soul and then passing that flame to our children. Education is compared

to lighting the candelabra in the Temple, and there the torch must be held in place until flames rise independently from the menorah's lamps. Our exalted challenge is to ignite the torch and then kindle the soul of a child.

14

והנה ביעקב מצינו שליוה את יוסף, כמד"כ וישלחו מעמק חברון, ומפרש הספורנו שליוהו עד עמק חברון. וזהו מד"כ וירא את העגלות שמרומו בזה על פרשת עגלה ערופה, שהרי כל מה שעבר עליו היה בהשגחה עליונה ובאמת לא ניווק יוסף כלל והיה שמור עד הסוף, וע"ז רמז לו יוסף בפרשת עגלה ערופה, המרמזת על ענין הלוי והשמירה, שמכח זה שיעקב ליוה אותו והיה מקושר אליו עבר בשלום את כל הדרך ברוחניות ובגשמיות, שזה שמר עליו כל הזמן והביאו לידי כך שהוא חי והוא מושל בכל ארץ מצרים. ולכן כאשר ראה יעקב את העגלות, את כח ההתקשרות ששמר עליו, אז ותחי רוח יעקב אביהם. ומצינו סמך לדברים בבעל הטורים עה"פ וישלחו מעמק חברון, וז"ל, ליוהו עד חברון. אמר לו אבא תזור בך. אמר לו כתיב ידינו לא שפכו את הדם הזה, שלא פטרנוהו בלא לוי. ובוה נפטר ממנו ומתוך כך זכרו. והיינו דכתיב וירא את העגלות אשר שלח יוסף. ע"כ.

10

When the Temple in Jerusalem is standing, pilgrims from across the world travel there on each of the three major festivals and ascend to the Temple. When parents pay this visit, they have a special obligation. Maimonides recorded this Jewish law about a thousand years ago: "If a child is capable of holding his parent's hand, then his parent must take him to the Temple Mount, and there the parent presents himself in his child."¹

Maimonides does not write that a parent presents himself with his child. He says that a parent appears in his child. How? Young children inherit their parents' spiritual achievements and failings. My child's trek begins where my journey ends, and his starting point thus reveals what aspects of my greatness I have actualized. He mirrors my kindness, patience, honesty, and self-discipline... or my lack thereof, usually in exaggerated proportion. He may advance further or regress when he grows older, but now my young child is faithful testimony about who I truly am. In the facades we put on for others we demonstrate our potential; through our children we reveal our reality.

12 Outback Insights

We learn the importance of *levayah* from the *mitzvah* of *eglah arufah*. As part of the *mitzvah* of *eglah arufah*, the Elders of the city proclaim that they did not shed his blood. The *Gemara* (*Sotah* 45b) asks: Could anyone have really suspected the Elders of the city of having shed his blood? The *Gemara* answers that the meaning of the Elders' oath is that they did not knowingly permit the deceased to leave the city without an escort, since such an escort is a protection for the person embarking on a journey.

*Maharal explains that although one is halachically required to accompany his friend no more than four *amos* (approximately eight feet), even that *levayah* suffices to show the one being accompanied that he is not alone but is connected to others. This spiritual connection gives the one accompanied the merit of the *tzibbur* (public), which is a potent protection against harm.

נתינת עין - ר"ל

13

ובזה י"ל גם מש"נ וירא את העגלות אשר שלח יוסף, ופירש"י שרמז לו על פרשת עגלה ערופה שהיה עוסק בה כשפירש ממנו. יש לבאר ע"פ מש"כ המהר"ל (ח"א סוטה מו): על מש"נ בפ' עגלה ערופה שהזקנים אומרים ידינו לא שפכו את הדם הזה, ואחז"ל דהיינו שלא פטרנוהו בלא לוי. דלכאורה קשה מדוע אם פטרנוהו בלא לוי הר"ז נחשב שידיו שפכו את הדם הזה. ומבאר, דהנה היחיד אין עליו שמירה, ורק מי שמקושר לרבים יש עליו שמירה מכח הרבים. וזה ענין לוי, שהמלוים אותו מגלים בוה כלפי שמיא שאיננו יחיד אלא הוא מקושר לעוד יהודים שבזה יש לו את כח הרבים וממילא יש עליו את השמירה שיש עליהם. ומשום כך אם פטרנוהו בלא לוי הר"ז באמת גורם שידיו שפכו את הדם.

וי"ל הענין בהקדם בי' מש"נ ביעקב וימאן להתנחם, דלכאורה הרי הצדיקים מקבלים רצון ה' והנהגתו עמהם, ואיך זה שיעקב מיאן לקבל את רצון ה' ולהשלים עם הנהגתו ית'. והבי' בזה ע"פ היסוד שהאבות הק' קידשו את עצמם עד שאבריהם עשו מעצמם את רצון ה', וזהו שנאמר באברהם וישלח אברהם את ידו ויקח את המאכלת לשחוט את בנו, שלכאורה אומרו וישלח אברהם את ידו הוא יתור לשון, אלא שידו של אברהם מיאנה לשחוט את יצחק אחרי שרצון ה' האמיתי היה שלא לשחוט את יצחק, ולא זוהו היד ממקומה עד שהוצרך אברהם לשלחה בכח. ועד"ז גם אבריו של יעקב אבינו ומחו ולבו עשו את רצון ה', וזה היה רצון ה' שיעקב לא יתנחם ולא ישלים עם זה שיוסף איננו. וזאת מהטעם דכל ישועתו של יוסף היתה מכת ההתקשרות ליעקב, שהוא היה מקושר ליעקב ויעקב היה מקושר אליו, וההתקשרות הזאת נשמרה ע"י שיעקב לא השלים עם כך שיוסף איננו ולא מש זכרוננו מלבו. וזהו שאחז"ל (סוטה לז:) שבשעת הנסיון נראית לו דמות דיוקנו של אביו, שזה היה מכת ההתקשרות ליעקב, אך אם היה יעקב משלים ח"ו עם זה שיוסף איננו ומסית דעתו ממנו ח"ו מה היה יכול לקרות. ורק מכתו של יעקב שהיה מקושר אליו הגיע יוסף

להיות מושל בכל ארץ מצרים, על כל קליפת מצרים. וע"כ היה זה רצון ה' שיעקב לא ישלים עם העדרו של יוסף ויחשוב שהוא עדיין חי ואבריו של יעקב קיימו את רצון ה'. והוא ע"ד משל, לאדם שנפל לשאול תחתיות, שאם יש בידו חבל המחובר לאיזה דבר יציב אין לו מה להתירא, שיש לו עוד דרך להחליץ ממצבו. אך אם אינו קשור לשום דבר מה גרוע מצבו, שכאשר נופל הריהו אבוד לגמרי. וכהלשון דאיתא במדרש (במד"ר יז, ז), משל לאחד שהיה מושלך בים והושיט לו הקברניט את החבל, אמר לו תפוס חבל זה שכל זמן שהחבל הזה בידך יש לך חיים אין החבל הזה תפוס חבל זה, שאם יש של הקברניט והמנהיג היא תפוס חבל זה, שאם יש לך את כח ההתקשרות, הרי אפילו אם אתה מושלך בים, במצבים הגרועים ביותר, יש לך חיים כל זמן שהחבל הזה בידך. ועד"ז היה אצל יוסף שמכת ההתקשרות ליעקב החזיק מעמד כל הזמן.

17

וזהו מה שאמר יוסף לאחיו, אני יוסף, אותו יוסף, כמו שהייתי מקודם כך אני גם עתה לאחר כל הנסיונות שעברתי ולאחר שנהייתי מושל בכל ארץ מצרים. וע"ז הוסיף העוד אבי חי, היינו אבי שלי, ההתקשרות של אבי אלי העודנה חיה, שעדיין הקשר בינינו מלא חיות. ומבואר אומרו אבי בלשון יחיד, דהרי על עצם הדבר האם יעקב חי כבר שאלם מקודם בתחילת ביאתם, ועתה הוסיף העוד אבי חי, העודנו חי עמי. וי"ל שלא היה זאת בתור שאלה, וע"כ לא מצינו שענו לו האחים על כך, אלא שאמר להם שאני יוסף אותו יוסף כשהייתי מכת שענד אבי חי, מכת ההתקשרות שאבי חי בקרבי, מכת זה אני אותו יוסף ואני מושל בכל ארץ מצרים, כי עוד אבי חי בקרבי ואני מקושר אליו.

20

והוא סבר שאין צורך בהשפעות חדשות. וזה שחלק על התורה, שכל התורה בנויה רק על משפיע ומקבל, רב ותלמיד. וכיון שקרחה היה מחולק ע"ז נמצא שהיה מחולק על כל הסדר שברא הקב"ה בכריאה שהוא ית' מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, שבכל יום יש ירידת השפע ע"י הצדיק המשפיע להמקבל הן לקיום העולמות והן להולדות חדשות.

21

וכן עצם הקיום הרוחני תלוי בהתקשרות, כמשל הגז' מהענף שכאשר אינו מחובר לעץ אין לו קיום. וכדאיתא בספח"ק באר מים חיים (בפרשתנו), עד"מ שהניחו צנור ממעין מים חיים למלא בור מים, ואחר שנתמלא הבור נדמה לכאורה שאין כבר צורך עתה בצנור המחבר הבור להמעין, שהרי הבור כבר מלא. אך האמת היא שאם יטלו את הצנור הרי כעבור זמן מה שיעמדו המים יקבלו הם ריח רע ויתקלקלו, ואין למים קיום אלא אם יש להם צנור לקבל השפעה מן המעין, שאז הרי"ו באר מים חיים הקשור במקורו למעין.

18

וזהו מד"כ להלן ויבואו אל יעקב אביהם ויגידו לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא מושל בכל ארץ מצרים ויפג לבו כי לא האמין להם וידברו אליו את כל דברי יוסף אשר דבר אליהם וירא את העגלות וגו' ותחי רוח יעקב אביהם. שלכאורה תמוה מה שלא האמין להם, וכי עלתה על דעתו ששבטי י"ה יוציאו ח"ו דבר שקר מפיהם, וגם הרי"ו מילתא דעבידא לאיגלווי, אלא שעל עצם העובדה שיוסף חי בודאי האמין להם, אבל על מה שאמרו כי הוא מושל בכל ארץ מצרים היינו שמושל על קליפת מצרים לא יכל להאמין, איך יתכן שהתחזק כ"כ להשא"ר במעמדו, הרי זו קליפה כה חזקה. וע"ז נאמר וידברו אליו את כל דברי יוסף אשר דבר אליהם שסיפרו לו את כל דברי יוסף שאני יוסף ועוד אבי חי, וכמבואר שיש לו את כח ההתקשרות לאביו, ומכח זה מושל הוא בכל ארץ מצרים, אז ותחי רוח יעקב אביהם, שאם כן כבר תיתכן מציאות כזאת.

19

וענינו ע"פ מד"א במדרש פרי ואתחנן (דבר"ר פ"ב), אמר הקב"ה לישראל, בני, כל מה שבראתי בראתי וזוגות, שמים וארץ וזוגות, חמה ולבנה וזוגות, אדם ותוה וזוגות, צוה"ו ועוה"ב וזוגות, אבל כבורי אחד ומיוחד בעולם, מנין ממה שקיינו בענין שמע ישראל ה' אליקנו ה' אחד. והיינו שרק הקב"ה לבדו הוא יחיד ומיוחד, שהוא אחד ואין שום דבר נולתו ית', ואילו הבריאה כולה היא זוגות. והענין בזה כי כל סדר הבריאה מיוסד על משפיע ומקבל, החמה משפיעה ללבנה המקבלת, והארץ מקבלת מהשמים כמ"ד (ישעיה נה) כי כאשר ירד הגשם והשלג מן השמים ושמה לא ישוב כי אם הריה את הארץ והולידה והצמיחה. וכן אדם ותוה וכל הנבראים ועוה"ו ועוה"ב, הכל מיוסד ע"י משפיע ומקבל. ועד"ז גם ירידת השפע לעולם בכל דור ודור נמשכת דרך משפיע ומקבל, ע"י הצדיק יסוד עולם שהוא המשפיע את ההשפעה למקבלים כמבואר בספח"ק.

רמב"ם

הלכות ממרים

יש בכללן תשע מצות. שלש מצות עשה. ושש מצות לא תעשה. זה הוא פרטן:

- (א) לעשות על פי החורה שאמרו לנו בית דין הגדול. (ב) שלא לסור מדבריהם. (ג) שלא להוסיף על התורה לא בטעות שבכתב ולא כפירושו שלמדנו שמי השמיעה. (ד) שלא לגרוע מן הכל. (ה) שלא לקלל אב ואם. (ו) שלא להכותם. (ז) לכבודם. (ח) ליראם. (ט) שלא יהיה הבן סורר ומורה על קול אביו ואמו.

22

פרק ראשון

24

פרק ששי

א' כבוד אב ואם מצוה עשה גדולה וכן כבוד אב ואם שקל אותן הכתוב ככבוד וכבודא. כתוב כבר את אביך ואת אמך וכתוב כבר את ה' כהונך. ובאביו ואמו כתוב איש אמו ואביו הוראו וכבודו את ה' אלהיך [ט] תורא. כדרך שצוה על כבוד שמו הגדול וטורא כך צוה על כבודם וטוראם: ב' המקלל אביו או אמו במקילה והכונה כמקילה. וזהו השהו אותן בעונש. הקדים אב לאם לכבוד [ז] והקדים אם לאב [ז] לטורא ללמד ששניהם שוים בין לטורא בין לכבוד: ג' או וזה טורא ואי וזה כבוד. טורא לא עובד

א' יבית דין הגדול שכירושלים הם עיקר תורה שבעל פה. והם עמודי התורה ומהם חק ומשפט יוצא לכל ישראל. ועליהן הכפיתה תורה שנאמר על פי התורה אשר יורוך זו מצות עשה. וכל הבאנן במשה רבינו ובתורתו הויב לספסוף מעשה החק עליהן ולישען עליהן:

שְׁמַע בְּנֵי מוֹסֵר אָבִיךָ וְאַל-תִּטֵּשׁ תּוֹרַת אִמְךָ:

25 In Tribute to the Talmudic Rabbi -

People are mistaken in thinking that there is only one Masorah and one Massorah community; the community of the fathers. It is not true. We have two massorot, two traditions, two communities, two *shalshalot ha-kabbalah* — the massorah community of the fathers and that of the mothers. "Thus shalt thou say to the house of Jacob (= the women) and tell the children of Israel (= the men)" (Exodus 19:3), "Hear my son the instruction of thy father (*mussar avikha*) and forsake not the teaching of thy mother (*torat imekha*)" (Proverbs 1:8), counseled the old king. What is the difference between those two *massorot*, traditions? What is the distinction between *mussar avikha* and *torat imekha*? Let us explore what one learns from the father and what one learns from the mother.

27A

זעת סופרים משלי

הציות כקול ההורים הוא צינור להעברת דבר ה' ומוסרו לכל הדורות. משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ולבני דורו והללו מסרו אותם לבניהם וכן מעביר כל דור הורים אחד את רכוש הדורות שקדמו להם לדורות הבאים אחריהם. המדלג על המקובל עושה את עצמו עני ומחוסר כל כהעמידו את כל קיומו על שכלו הפרטי. בשעה ששומר תורת אבות משתמש בכח אחת עם השיגי כל הדורות ביחד.

28 To handle a Soul - R. Hellen - pg 22

According to the Jewish tradition, anyone who is responsible for others, anyone who has been given a precious trust, is obliged to pray for them. A rabbi must pray for his community, a teacher must pray for his students, and, how much more so, a parent must pray for his children.⁷⁵

This is not easy advice to accept. Although belief in God is widespread in the West, few people feel comfortable actually articulating requests for God's help except under the most dire circumstances. For several years I assisted in the hospice at Cedars-Sinai Medical

Center in Los Angeles, and there my dying patients often spoke with God. Whatever the barriers to prayer were — ego, hesitance about what others would think, or something else — they almost always melted away as death approached.

Our challenge is to feel the same sense of urgency on a daily basis, to recognize that the most valiant efforts we muster really are not sufficient to guarantee the well-being of our children. The more one knows about the world our children inhabit, and about the complexities of human personality, the more one appreciates the traditional Jewish emphasis on prayer. The more we understand the task before us, the more reasonable it seems to ask God for help.

29

Outlook + Insights - R. Liff - 58

But this is highly problematic, for the Torah explicitly states that it was Pharaoh who commanded Yosef to send wagons to transport the family and that Yosef sent wagons "according to the word of Pharaoh." Although the *Midrash* says that the wagons Pharaoh sent were bedecked with idolatry and Yehudah burnt them and Yosef sent other wagons, this too presents difficulties, for the Torah later refers to the wagons in which Yaakov's family was transported as those sent by Pharaoh.

If the wagons were sent at Pharaoh's behest, where was there a hint to *eglah arufah*? And since the wagons were needed to transport Yaakov's family, where did Yaakov see an added hint linking the wagons with calves? Upon closer analysis of Pharaoh's command to take wagons and Yosef's response, the answer to all these questions will become evident.

30 Pharaoh told Yosef: "And now I command you to do the following: Take for yourselves from the land of Egypt wagons for you and your wives and transport your father and come here. And do not be concerned about your possessions, for the best of the land of Egypt will be yours" (*Bereishis* 45:19). Pharaoh greatly desired that Yosef's whole illustrious family come to live in Egypt, especially after witnessing the great benefit brought to the kingdom by Yosef.

Pharaoh sought to remove any barriers to Yaakov's coming. He reasoned that Yaakov might be deterred by the difficulties of acclimating to a new culture and society, and therefore told Yosef to tell his father not to worry about bringing his wardrobe, furniture, or utensils from *Eretz Yisrael*. He would be furnished with the best Egypt had to offer so that he could blend comfortably into Egyptian society. Therefore Pharaoh instructed Yosef to send wagons for the people but not for their possessions.

31

Yosef, however, knew that if this plan were conveyed to Yaakov, he would never descend to Egypt. On the contrary, Yaakov would need assurances that every precaution was being taken to combat the possibility of assimilation. Thus Yosef sent wagons "according to the word of Pharaoh" — not exactly according to the command of Pharaoh, but in accord with Pharaoh's intention of enticing Yaakov to Egypt. Yosef added wagons for their possessions so that they could recreate totally the environment of *Eretz Yisrael* in Egypt and remain insulated from Egyptian society and culture. Thus, Yaakov's family went down to Egypt with all "their livestock and all of their possessions which they acquired in the Land of Canaan..." (*Bereishis* 46:6).
* When Yaakov saw the wagons that Pharaoh had sent and was informed of the extra wagons that Yosef added for their possessions, it revived his spirit. He recognized that Yosef understood the importance of guarding against possible assimilation and the need to remain insulated from Egyptian culture.

It was no coincidence that the last subject Yaakov and Yosef were discussing was *eglah arufah*. Both *Da'as Z'keinim* and *Maharal* explain that when Yaakov sent Yosef to check on his brothers, he bid him farewell and began to escort him as the halachah dictates. Yosef, a boy of seventeen, begged his father, then one hundred and eight years old, not to accompany him down the steep hill from Hebron, which would necessitate a difficult climb back up. Yaakov replied that *levayah* (the *mitzvah* of escorting people on a journey) is of great importance.

*The mitzvah of levayah shows us that a person's physical location is not as significant as the spiritual locus to which he is attached. One can be physically alone yet spiritually connected to the body of Klal Yisrael through his connection to the one who escorts him on the beginning of his journey. Similarly, one may physically be in galus, far from Eretz Yisrael, but spiritually connected to it. Yaakov's realization that Yosef still lived in accord with this concept caused his spirit to revive.

When Yosef coached his brothers prior to their first meeting with Pharaoh, he told them to emphasize that they were shepherds from time immemorial so that they would be sent to live apart in Goshen, for shepherds were an abomination to the Egyptians. Instead of bidding them to conceal that they were shepherds so that they would be more readily accepted, Yosef emphasized that fact. He realized that their ability to survive the Egyptian exile depended on their capacity to remain apart, and Goshen was well-suited to that purpose. Yosef told his brothers that he was going to inform Pharaoh, "My brothers and my father's household, who are in the Land of Canaan have come to me," hinting to them that they were not from the Land of Canaan, but still in the Land of Canaan, despite temporarily residing in Egypt.

33 Before actually descending to Egypt, Yaakov sent Yehudah ahead to prepare the way. Chazal say that his function was to establish a yeshivah in Goshen. Seemingly this task should have been given to Levi, the Rosh Yeshivah of Klal Yisrael, not to Yehudah, the King. But this yeshivah was not merely a place of Torah study, it was the

Goshen was to become a spiritually sovereign region within the environs of Egypt. Areas adjacent to Eretz Yisrael conquered in war take on some of the spiritual status of Eretz Yisrael. Thus the King, Yehudah, was needed to conquer Goshen as a spiritual extension of Eretz Yisrael.

It was Yehudah who exercised his royal power by bringing the extra wagons back to Yaakov for all their possessions. He thereby nullified Pharaoh's purpose of promoting Yaakov's assimilation. When Chazal say Yehudah burnt the avodah zarah (idolatry) of Pharaoh's wagons, they mean that he destroyed them by negating their intended function.

34 Chazal tell us that the study halls and shuls in galus are parts of Eretz Yisrael transplanted to foreign soil. It is in them and around them that we must build a temporary physical dwelling place that is spiritually rooted in the holiness and purity of Eretz Yisrael. As long as one is physically prevented from being in Eretz Yisrael, he must transplant Eretz Yisrael to foreign soil. In this way the Jew insulates himself from assimilating into the host society and culture¹

May we strengthen our Houses of Prayer and Houses of Study in chutz la'aretz, so that they can all be soon transplanted to their proper location in Eretz Yisrael.

Asenath, Manasseh and Ephraim (ib): ויכרו עמי AND THEY DRANK WITH HIM — but from the day they sold him they had not drunk wine nor had he drunk wine. That day, however, they drank wine (Gen. R. 92)

פרק 35

36

על שם שומרו וכי יראה לי שהכתוב מרמו עיקר הופרענות דבא על ידי היין והם ב' דברים האחר הוא תגנאי הבא לאדם ע"י שכרות שיתבוזה לכך נאמר ויתגל בתוך אהלו שנתבוזה השני הוא אבוד התכמה והשכל אשר יש באדם ודע כי השכל הוא הדבוק בה' יתברך וע"י השכרות יאבד הדבוק ההוא וכאשר אין האדם דבוק בה' יבא פירוד וגלות לאדם כי כל זמן אשר האדם שכלו עליו הוא נטוע נאמן כי האדם עץ השדה הוא ונטיעותיו בשמים כי הראש שהוא השורש של אילן פונה למעלה וזה כי בקרא האדם עץ השדה נטוע בשמים ועל ידי השכל הוא נטוע במקומו אשר אם כל הרוחות באות ומנשבות בו אין מזיזין אותו ממקומו וכאשר הולך האדם אחר השכרות ושכלו נאבד או הוא גולה וזהו שרמוזה התורה באמתות לשונה ויתגל כתב לשון ויתגל שהוא לשון גלות

37

מצאתי בב"ר והדין עם רז"ל כי הכתוב מרמו בלשון ויתגל הגלות לפי שאין הפרש בין גלות ובין גלוי כי מי שהוא גולה ממקומו יצא מהסתר ונראה במקום אחר ורמז בו הגלות כלומר לשון ולוי שנתבוזה וגלוי אחר גלות ממקומו ודבר זה

38 Arkel Torah - R. Geller

The message which the wagons conveyed can also be explained as follows. In Vayeishev (37:12-14), the Torah relates that Yaakov sent Yosef to visit the brothers, hoping that by spending time together, the brothers and Yosef would iron out their difficulties and make peace. To instill within Yosef true feelings of brotherly love, Yaakov studied with him the laws of eglah arufah. One of the fundamental basics of this law is the extent of brotherliness which Jews must feel for one another; every individual Jew is a part of a greater entity, Klal Yisroel.¹ Yaakov hoped to infuse Yosef with similar feelings; we are all part of one family, and there is no room for dissension.

By sending the וְגָלוֹת and alluding to עֲרוּפָה, Yosef was conveying the message that despite his having spent the last twenty-two years in corrupt and evil surroundings, he was still in the same frame of mind as when his father had sent him to visit his brothers; that is, he still recognized what family represents and how essential family unity is.

39

ואחר כל המאורעות שאירעו במכירת יוסף, באו אחי יוסף וסיפרו ליעקב אביהם שעוד יוסף חי וכי הוא מושל בארץ מצרים, נודעו כל אבריו, ופג רוחו, היתכן שיוסף בנו חי ולא יבא לראותו שנים ועשרים שנה? היתכן שכנו יוסף יהי מושל בארץ מצרים, במקום השחתה, בארץ מלאה זמה? היתכן שיוסף בנו עוב את דרכו בחיים, והזניח את הלימוד של עגלה ערופה שכל ישראל ערבים זה לזה, ושכח את אביו ואת אחיו ולא דאג בעד מצבם כלל? יעקב אבינו לא היה יכול להאמין שכנו יוסף ישתנה כל כך, ואם באמת נשתנה, מוטב הי' שלא היה חי, ויפג לבו!

אבל כאשר סיפרו בניו את כל אשר דיבר יוסף אליהם כי אמר להם, ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכרתם אותי הנה כי למחיה שלחני אלהים לפניכם וכי וישלחני אלקים לפניכם לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדלה, ואת כל אשר ציום בעד אביו, וירא את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אותו, לרומם את מצבו בחיים, אז הבין שיוסף בנו עדיין חי, לא שכח את תורתו ועדיין מבין שהכל הוא בהשגחת ה' להיטיב ולזכות את אביו ואת אחיו ולהיות להם לאב ולמשביר, ותחי רוח יעקב אביהם! וזה הי' הענין של וירא את העגלות, ראה שעוד הבין הלימוד מעגלה ערופה, האחריות בעד משפחתו וכלל ישראל.

40

ויאמר ישראל אל יוסף הלא אחיך רעים בשכם, לכה ואשלחך אליהם, ויאמר לו הנני פירש"י הנני לשון ענוה ווריות נודרו למצות אביו ואעפ"י שהי' יודע באחיו ששונאין אותו. וסיכן עצמו לדרוש שלום אחיו, כי לא יתכן אחרת, כי הוא ערב ואחראי בשבילם. פרשת עגלה ערופה נספגה בחיי יוסף הצדיק, והיתה לו למורה דרך בחייו, ובוה הי' בן זקונים, ויו איקונים של אביו, שנשא את האחריות בעד הכלל, ודאג בעד כל אחיו, ובעד עחידות עם ישראל.